

การบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 The Administration of the Student Support System of Rajaprajanugroh School under the Office of Special Education Administration Group 8

ณัฐกานต์ เสียมไหม¹ และ ศัจฉนันท์ แก้ววงศ์ศรี²

^{1,2}มหาวิทยาลัยหาดใหญ่, สงขลา, ประเทศไทย

Natthakarn Siammai¹ and Sajanun Kheowvongsri²

^{1,2}Hatyai University, Songkhla, Thailand

✉: natthakarn.sia001@hu.ac.th
(Corresponding Email)

Received: 28 March 2024; Revised: 07 April 2025; Accepted: 18 April 2025

© The Author(s) 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 2) เปรียบเทียบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และโรงเรียนราชประชานุเคราะห์แต่ละแห่ง และ 3) รวบรวมข้อเสนอแนะการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 ตามความคิดเห็นของครูผู้สอนกลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 208 คน ใช้แบบสอบถามในการวิจัย โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.968 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบค่าที (t-test) และการทดสอบค่าเอฟ (F-test) ผลการศึกษาพบว่า 1. การบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.64) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา และด้านการส่งต่อนักเรียน 2. ผลการเปรียบเทียบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ จำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน และโรงเรียนราชประชานุเคราะห์แต่ละแห่ง พบว่า ครูที่มีเพศและระดับการศึกษาแตกต่างกัน พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ครูที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน โดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน และครูโรงเรียนราชประชานุเคราะห์แต่ละแห่ง พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 3. ผลการรวบรวมข้อเสนอแนะ พบว่า ผู้บริหารควรมีมาตรการเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงของ

นักเรียน โดยใช้ระบบติดตามแบบเรียลไทม์ เพื่อให้ครูสามารถติดตามสถานการณ์ได้ทันที ผู้บริหารผลักดันให้โรงเรียนมีการทำข้อตกลงความร่วมมือ (MOU) กับโรงพยาบาล ศูนย์สุขภาพจิต หรือหน่วยงานเอกชน เพื่อให้การช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และผู้บริหารควรสนับสนุนให้โรงเรียนสร้างเครือข่ายสนับสนุนช่วยเหลือนักเรียนในระยะยาว โดยร่วมมือกับองค์กรภายนอกที่เกี่ยวข้อง

คำสำคัญ: การบริหาร,ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน,โรงเรียนราชประชานุเคราะห์

Abstract

This research article aimed to: 1) to examine the management of student support systems in Rajapranugroh Schools under the Special Education Administration Bureau, Group 8. 2) compare the management of student support systems in these schools based on gender, educational level, work experience, and individual schools; and 3) collect recommendations for improving the management of student support systems based on teachers' opinions. The sample group consisted of 208 teachers, and a questionnaire was used as the research instrument, with an overall reliability coefficient of 0.968. Statistical methods used for data analysis included percentage, mean, standard deviation (S.D.), t-test, and F-test. The results are as follows: 1. the overall management of the student care and support system in Rajapranugroh Schools under the Office of Special Education Administration, Group 8, was at a high level ($\bar{x} = 4.33$, S.D. = 0.64). When analyzed by aspect, the three highest-rated aspects were student promotion and development, prevention and problem-solving, and student referral. 2. The comparison of student care and support system management based on gender, education level, work experience, and individual Rajapranugroh schools showed that differences in gender and education level were statistically significant at the 0.05 level. Differences in work experience, both overall and in individual aspects, were not statistically significant. However, differences among Rajapranugroh schools were statistically significant at the 0.01 level. 3. The recommendations gathered suggested that administrators should implement real-time monitoring systems to track students' at-risk behaviors, allowing teachers to respond promptly to situations. Additionally, administrators should promote the establishment of Memorandums of Understanding (MOUs) with hospitals, mental health centers, or private organizations to facilitate effective expert intervention. Lastly, administrators should support schools in developing long-term student support networks by collaborating with relevant external organizations.

Keyword: Management, Student Support System, Rajapranugroh Schools

1. บทนำ

ในปัจจุบันสังคมยุคข้อมูลข่าวสารและความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของผู้คน ส่งผลให้เด็กและเยาวชนต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วและซับซ้อน นอกจากนี้ การไหลบ่าของวัฒนธรรมต่างชาติผ่านกระบวนการทุนนิยมและบริโภคนิยมได้ทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมของไทยอ่อนแอลง ซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กและเยาวชนบางกลุ่ม เช่น การลี้ภัยทาง การเรียน การขาดความมั่นคงในอนาคต และการได้รับผลกระทบจากปัญหาสังคมที่ไม่สร้างสรรค์ แม้ว่าผู้ปกครอง ครู และบุคลากรทางการศึกษาจะให้ความรักและความเอาใจใส่ แต่ก็ยังไม่สามารถปกป้องเด็กและเยาวชนจากปัญหาต่างๆ ได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่สถานศึกษาต้องมีระบบการช่วยเหลือนักเรียนที่มีประสิทธิภาพ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และคุณธรรม (คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน,

2559, น. 1-2) ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 มาตรา 6 ได้กำหนดว่า "การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม" ขณะที่มาตรา 22 ระบุว่าจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 3, 2553, น. 3-8) นอกจากนี้ ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชนโดยสถานศึกษา พ.ศ. 2562 ข้อ 19 กำหนดให้สถานศึกษามีบทบาทในการส่งเสริมให้บุคลากรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิเด็ก และพัฒนาทักษะในการให้คำปรึกษาเพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหา (กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2546, น. 58) ดังนั้น การพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนจึงเป็นกลไกสำคัญที่สถานศึกษาต้องให้ความสำคัญ

โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 ได้ตระหนักถึงความสำคัญของระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษา โดยยึดหลักการสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นระหว่างครูและนักเรียน ทั้งนี้ แนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มุ่งเน้นให้ทุกโรงเรียนมีมาตรการส่งเสริม ป้องกัน และแก้ไขปัญหาของนักเรียน รวมถึงการคุ้มครองสิทธิเด็กให้เหมาะสมกับบริบทของสังคมปัจจุบัน นอกจากนี้ โรงเรียนยังได้ดำเนินการพัฒนาแนวทางการดูแลช่วยเหลือนักเรียนผ่านกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ครูที่ปรึกษามีบทบาทสำคัญในการติดตามและให้คำปรึกษาแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล รวมถึงการประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองและชุมชน เพื่อสร้างเครือข่ายในการสนับสนุนและแก้ไขปัญหาของนักเรียน อย่างไรก็ตาม โรงเรียนยังคงประสบปัญหาในการดูแลและแก้ไขปัญหาของนักเรียน เช่น การขาดความร่วมมือจากผู้ปกครอง การสื่อสารที่ไม่มีประสิทธิภาพ ปัญหาครอบครัว พฤติกรรมเสี่ยง และการออกกลางคัน ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษาและการพัฒนาของเยาวชนในระยะยาว นอกจากนี้ โรงเรียนยังได้พัฒนาโครงการเสริมสร้างทักษะชีวิตและกิจกรรมแนะแนวเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการจัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาภายในโรงเรียนเพื่อให้การช่วยเหลือเชิงรุกแก่นักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน ข้อมูลจากรายงานอัตราการออกกลางคันของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษา สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 ระหว่างปีการศึกษา 2564-2566 พบว่าจำนวนนักเรียนที่ออกกลางคันมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยปีการศึกษา 2564 มีจำนวนนักเรียนออกกลางคัน 27 คน ปี 2565 มี 82 คน และปี 2566 เพิ่มขึ้นเป็น 118 คน ซึ่งปัจจัยหลักมาจากปัญหาครอบครัว (44.92%) การต้องออกไปหารายได้เพื่อเลี้ยงครอบครัว (27.12%) และการย้ายถิ่นฐานตามครอบครัว (22.03%) ขณะที่ปัญหาด้านสุขภาพและอุบัติเหตุคิดเป็น 5.93% (โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8, 2566) ข้อมูลดังกล่าวสะท้อนถึงความจำเป็นที่สถานศึกษาต้องปรับปรุงและพัฒนาระบบการช่วยเหลือนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อป้องกันปัญหาการออกกลางคันและสนับสนุนโอกาสทางการศึกษาให้แก่เยาวชนอย่างทั่วถึง

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือของนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 เพื่อให้ได้ข้อมูลที่

เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาระบบช่วยเหลือนักเรียนให้มีประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งนี้ ผลการวิจัยคาดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารสถานศึกษา ครู และบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาแนวทางและมาตรการที่เหมาะสมในการดูแลช่วยเหลือนักเรียน นอกจากนี้ ยังมุ่งหวังให้นักเรียนได้รับการสนับสนุนและดูแลอย่างทั่วถึง อันจะนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูและนักเรียน รวมถึงการพัฒนานักเรียนให้เติบโตเป็นบุคคลที่มีคุณภาพในทุกมิติของชีวิต

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8
2. เพื่อเปรียบเทียบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม จำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ใน 8 การทำงาน และโรงเรียนราชประชานุเคราะห์แต่ละแห่ง
3. เพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 ตามความคิดเห็นของครูผู้สอน

3. วิธีดำเนินการวิจัย

1. **ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง** ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 455 คน (ระบบสารสนเทศการศึกษาพิเศษและการศึกษาสงเคราะห์, 2567) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูผู้สอนที่ปฏิบัติงานของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปในการคำนวณของ Krejcie & Morgan (1970, น. 608) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 208 คน หลังจากนั้นใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ตามสัดส่วนของจำนวนประชากรในแต่ละโรงเรียน ด้วยวิธีการจับสลากแบบไม่ใส่คืน

2. **เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย** คือ แบบสอบถามความคิดเห็น (Questionnaire) ของครูผู้สอนที่ปฏิบัติหน้าที่ในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8

การสร้างและหาคุณภาพของแบบสอบถาม ดังนี้

1. ศึกษาตำราเอกสารแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารระบบ ดูแลช่วยเหลือนักเรียน
2. กำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยและกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัยเพื่อกำหนดขอบเขตของคำถามเกี่ยวกับการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน
3. จัดทำร่างแบบสอบถามตามกรอบแนวคิดและวัตถุประสงค์การวิจัยการวัดตามนิยามศัพท์เฉพาะ โดย แบบสอบถามพัฒนามาจากนักวิจัยการหลายท่านซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

4. นำร่างแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อตรวจสอบ โครงสร้าง คำถาม การใช้ภาษา ความครอบคลุมในเนื้อหาสาระ และความถูกต้องสมบูรณ์ แล้วนำ ข้อเสนอแนะมา ปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

5. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญ และมีความรู้ในการวัดและประเมินผล ผู้อำนวยการโรงเรียนที่มีประสบการณ์ในการบริหารโรงเรียน และครูที่มี หน้าที่ด้านระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อ พิจารณาค่าความ สอดคล้อง ระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) แต่ละข้อของแบบสอบถาม ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ในช่วง 0.66–1.00

6. นำแบบสอบถามที่ผ่านการวิเคราะห์หาความสอดคล้องมาปรับปรุงแก้ไขตาม คำแนะนำของ ผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

7. นำแบบสอบถามที่ทำการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มครูผู้สอน ซึ่งไม่ใช่ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา จำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของ แบบสอบถาม (Reliability) โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่า ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.968

8. นำแบบสอบถามที่ผ่านการทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ และนำเสนอ ต่ออาจารย์ที่ ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์อีกครั้ง ก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่ม ตัวอย่าง ของการวิจัย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการเก็บรวบรวม ข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. นำหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ เพื่อขอความร่วมมือไปยัง ผู้อำนวยการในสังกัดโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ สังกัดกลุ่มสถานศึกษา สำนักบริหาร งานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 ในการขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

2. นำหนังสือจากผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงาน การศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 เพื่อขอความร่วมมือไปยังผู้อำนวยการโรงเรียน ในสังกัดโรงเรียนราชประชานุ เคราะห์ สังกัดกลุ่มสถานศึกษา สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 ในการขอความร่วมมือเก็บรวบรวม ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

3. ดำเนินการเก็บข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามผ่าน Google Form และไปรษณีย์ไปยัง โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผ่านทางระบบการสื่อสารข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ของโรงเรียนในสังกัดโรงเรียนราช ประชานุเคราะห์ สังกัดกลุ่มสถานศึกษา สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 โดยส่งแบบสอบถามไปยังทั้ง 6 โรงเรียน ตามจำนวนที่กำหนด รวมทั้งสิ้น 208 ฉบับ

4. เมื่อได้รับแบบสอบถามคืน ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของการตอบ แบบสอบถาม เพื่อนำไปดำเนินการวิเคราะห์ทางสถิติและสรุปผลตามขั้นตอนของการวิจัยต่อไป

4. ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์การบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยภาพรวมและรายด้าน ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 โดยภาพรวมและรายด้าน (n=189)

การบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือ นักเรียน	ระดับความคิดเห็น			
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	ลำดับที่
1 ด้านการรู้จักนักเรียน เป็นรายบุคคล	4.31	0.66	มาก	4
2. ด้านการคัดกรองนักเรียน	4.31	0.68	มาก	5
3. ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน	4.37	0.59	มาก	1
4. ด้านการป้องกัน และแก้ไขปัญหา	4.33	0.61	มาก	2
5. ด้านการส่งต่อนักเรียน	4.32	0.65	มาก	3
รวม	4.33	0.64	มาก	

จากตารางที่ 1 พบว่าการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 พบว่าโดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.64) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.59) รองลงมาคือ ด้านการป้องกันและแก้ไข ปัญหา ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.61) และด้านการส่งต่อนักเรียน ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = 0.65)

2. ผลการเปรียบเทียบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 จำแนกตามข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ ระดับ การศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และโรงเรียนราชประชานุเคราะห์กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 แต่ละแห่ง พบว่า ครูที่มีเพศและระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ครูที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกัน โดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน และครูโรงเรียนราชประชานุเคราะห์แต่ละแห่ง พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 จำแนกตามตัวแปรเพศ โดยภาพรวมและรายด้าน (n=189)

การบริหารระบบการดูแล	เพศ	
	ชาย	หญิง

ช่วยเหลือนักเรียน	(n=61)		(n=61)		t	Sig.
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1 ด้านการรู้จักนักเรียน เป็นรายบุคคล	4.44	0.53	4.25	0.53	2.311	0.022*
2. ด้านการคัดกรองนักเรียน	4.36	0.64	4.28	0.56	0.857	0.393
3. ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน	4.44	0.46	4.34	0.50	1.220	0.224
4. ด้านการป้องกัน และแก้ไขปัญหา	4.36	0.52	4.32	0.49	0.574	0.566
5. ด้านการส่งต่อนักเรียน	4.35	0.53	4.30	0.61	0.558	0.577
รวม	4.39	0.54	4.30	0.54	1.104	0.356

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่าผลการเปรียบเทียบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 จำแนกตามข้อมูลทั่วไปตามตัวแปรเพศ พบว่า ครูที่มีเพศแตกต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 จำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษา โดยภาพรวมและรายด้าน (n=189)

การบริหารระบบการดูแล ช่วยเหลือนักเรียน	ระดับการศึกษา				t	Sig.
	ปริญญาตรี (n=154)		สูงกว่าปริญญาตรี (n=35)			
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1 ด้านการรู้จักนักเรียน เป็นรายบุคคล	4.27	0.53	4.50	0.54	-2.332	0.021*
2. ด้านการคัดกรองนักเรียน	4.28	0.59	4.42	0.58	-1.234	0.219
3. ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน	4.36	0.49	4.44	0.51	-0.825	0.411
4. ด้านการป้องกัน และแก้ไขปัญหา	4.32	0.50	4.41	0.53	-0.987	0.325
5. ด้านการส่งต่อนักเรียน	4.31	0.54	4.35	0.75	-0.360	0.719
รวม	4.31	0.53	4.42	0.58	-1.148	0.339

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่าผลการเปรียบเทียบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 จำแนกตามข้อมูลทั่วไปตามตัวแปรระดับการศึกษาพบว่า ครูที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 จำแนกตามตัวแปรโรงเรียนราชประชานุเคราะห์แต่ละแห่ง โดยภาพรวมและรายด้าน (n=189)

การบริหารระบบการดูแล ช่วยเหลือนักเรียน	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig
1 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	ระหว่าง	5	0.799	0.160	0.551	0.738
	กลุ่ม	183	53.114	0.290		
	ภายในกลุ่ม	188	53.913			
	รวม					
2. ด้านการคัดกรองนักเรียน	ระหว่าง	5	2.152	0.430	1.254	0.286
	กลุ่ม	183	62.799	0.343		
	ภายในกลุ่ม	188	64.951			
	รวม					
3. ด้านการส่งเสริมและพัฒนา นักเรียน	ระหว่าง	5	3.743	0.749	3.296**	0.007
	กลุ่ม	183	41.570	0.227		
	ภายในกลุ่ม	188	45.313			
	รวม					
4. ด้านการป้องกัน และแก้ไขปัญหา	ระหว่าง	5	1.139	0.228	0.902	0.481
	กลุ่ม	183	46.201	0.252		
	ภายในกลุ่ม	188	47.340			
	รวม					
5. ด้านการส่งต่อนักเรียน	ระหว่าง	5	1.707	0.341	1.001	0.419
	กลุ่ม	183	62.452	0.341		
	ภายในกลุ่ม	188	64.159			
	รวม					
โดยภาพรวม	ระหว่าง	5	1.908	0.382	1.4008	0.3862
	กลุ่ม	183	54.204	0.291		
	ภายในกลุ่ม	188	55.135			
	รวม					

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4 พบว่าผลการเปรียบเทียบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 จำแนกตามข้อมูลทั่วไปตามตัวแปรครูโรงเรียนราชประชานุเคราะห์แต่ละแห่ง พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3. ผลการรวบรวมข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 ตามความคิดเห็นของ

ครูผู้สอน สามารถสรุปผลได้ดังนี้

3.1 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาควรผลักดันการใช้การใช้ระบบดิจิทัลในการบันทึกข้อมูลนักเรียนแบบเรียลไทม์ เพื่อให้ครูสามารถเข้าถึงข้อมูลได้สะดวกและทันเวลา ตลอดจนควรผลักดันให้มีการจัดโครงการเยี่ยมบ้านนักเรียนทุกภาคเรียน เพื่อสำรวจสภาพแวดล้อมที่อาจมีผลต่อพฤติกรรมของนักเรียน

3.2 ด้านการคัดกรองนักเรียน พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาควรผลักดันให้ครูใช้เครื่องมือคัดกรองที่มีมาตรฐาน และ อบรมครูให้ใช้งานได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ควรมีการวิเคราะห์ข้อมูลนักเรียนทุกภาคเรียนเมื่อพบพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลง เพื่อให้การช่วยเหลือเป็นไปอย่างเหมาะสม ผู้บริหารควรกำหนด นโยบายให้ครู ผู้ปกครอง และบุคลากรทางการศึกษา มีส่วนร่วมในการคัดกรองนักเรียนโดยใช้ แบบประเมินร่วมกัน เพื่อให้ข้อมูลครบถ้วนและแม่นยำ

3.3 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน พบว่า ผู้บริหารควรสนับสนุนกิจกรรมที่พัฒนาศักยภาพของนักเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น วิชาการ กีฬา ศิลปะ และอาชีพ ตามความสนใจของนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้พัฒนาในด้านที่ถนัดและสนใจ การมีระบบติดตามและช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มเสี่ยง อย่างเป็นระบบ โดยให้ครูที่ปรึกษาคอยดูแลและให้คำแนะนำ จะช่วยให้นักเรียนได้รับการสนับสนุนที่เหมาะสมและสามารถพัฒนาไปในทิศทางที่ดีขึ้น

3.4 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญา พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาควรผลักดันให้โรงเรียนมีมาตรการเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียน เพื่อให้ครูสามารถติดตามสถานการณ์ได้ทันทีและมีการตอบสนองอย่างรวดเร็ว พร้อมจัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตและพฤติกรรม เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมและให้คำแนะนำที่เหมาะสม การกำหนดให้ ครูที่ปรึกษาติดตามพฤติกรรมของนักเรียนที่มีแนวโน้มเสี่ยง และ จัดทำรายงานผลเป็นประจำทุกเดือน จะช่วยให้การดูแลนักเรียนมีประสิทธิภาพและสามารถติดตามผลการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่อง

3.5 ด้านการส่งต่อนักเรียน พบว่า โรงเรียนควรทำข้อตกลงความร่วมมือ (MOU) กับ โรงพยาบาล ศูนย์สุขภาพจิต หรือหน่วยงานเอกชน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ ควรจัดตั้งคณะทำงานประสานงานระหว่างครู ฝ่ายปกครอง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การส่งต่อนักเรียนเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ และเก็บข้อมูลของนักเรียน เพื่อให้ง่ายต่อการส่งต่อนักเรียนไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

5. อภิปรายผล

1. การบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษกลุ่ม 8 พบว่าโดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าโรงเรียนได้ดำเนินการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน มีการกำหนดนโยบายที่ชัดเจนและสอดคล้องกับแนวทางของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) และพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 โดยมีการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารที่มีบทบาทสำคัญในการติดตามและประเมินผลการ

ดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ ยังมีการประชุมชี้แจงแนวทางการดำเนินงานให้ครูและบุคลากรในโรงเรียนได้รับทราบและเข้าใจอย่างทั่วถึง การทำงานร่วมกันของครูและบุคลากรภายในโรงเรียนได้ส่งเสริมการดำเนินงานที่มีระบบและประสิทธิผล โดยการรายงานผลต่อผู้บริหารสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและปลอดภัยสำหรับนักเรียน ผลลัพธ์จากการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ดังกล่าวจึงทำให้โรงเรียนราชประชานุเคราะห์สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ และอยู่ในระดับมากในการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่กล่าวถึงการมีนโยบายและการบริหารที่มีระบบในการพัฒนานักเรียนอย่างต่อเนื่องของกรดา มลิล (2564, น.91-97) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า สภาพการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 ตามความคิดเห็นผู้บริหารสถานศึกษาและ ครูผู้สอน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากการข้าราชการครูในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 มีความเห็นตรงกัน ในด้านความสำคัญของกระบวนการดำเนินงานดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยมีครูที่ปรึกษาเป็นบุคลากรหลักในการปฏิบัติหน้าที่ และยึดถือองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล การคัดกรองนักเรียน การส่งเสริมพัฒนานักเรียน การป้องกันและแก้ไขปัญหาเด็กนักเรียน และการส่งต่อนักเรียน ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่าครูในพื้นที่มีแนวทางปฏิบัติที่เป็นระบบและให้ความสำคัญกับการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในทุกมิติ ส่งผลให้การบริหารระบบดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เช่นเดียวกับผลการวิจัยของขวัญเนตร มูลทองจาด (2564, น.70-81) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนวัดอุดมรังสี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนวัดอุดมรังสี ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนวัดอุดมรังสี โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนวัดอุดมรังสีมีการวางแผนและดำเนินการอย่างเป็นระบบ ครอบคลุมทุกด้าน ได้แก่ การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลผ่านการใช้แบบประเมิน SDQ และการเยี่ยมบ้าน การคัดกรองนักเรียนและการจัดกลุ่มเป็นกลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มพิเศษ เพื่อการดูแลที่เหมาะสม การส่งเสริมและพัฒนานักเรียนผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่สนับสนุนการพัฒนาศักยภาพ การป้องกันและแก้ไขปัญหาด้วยการบริการคำปรึกษา และการส่งต่อนักเรียนที่มีปัญหาซับซ้อนให้ได้รับการช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ การดำเนินการทั้งหมดนี้ช่วยให้โรงเรียนสามารถตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของจุฑามาศ ศรีพล (2567, น.56-59) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 3 โดยภาพรวมและรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมาก เป็นเพราะนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้โรงเรียนมีการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ทำให้ผู้บริหารและครูในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กมีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน

2. ผลการเปรียบเทียบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1) ครูที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่ม 8 โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นผลมาจากแนวปฏิบัติของครูผู้สอนในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 ที่ให้ความสำคัญต่อการปฏิบัติต่อบุคลากรอย่างเสมอภาคโดยไม่จำกัดเพศ ตลอดจนมี แนวทางในการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรอย่างเท่าเทียมกัน ส่งผลให้ ครูเพศชายและครูเพศหญิงมีแนวคิดต่อการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษในลักษณะที่ไม่แตกต่างกันโดยภาพรวม อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างที่พบใน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล อาจสะท้อนถึง บทบาทหรือแนวทางการปฏิบัติงานที่แตกต่างกันของครูแต่ละเพศ โดย ครูเพศหญิงอาจมีแนวโน้มในการเอาใจใส่และสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในเชิงลึกมากกว่า ขณะที่ ครูเพศชายอาจเน้นการดูแลในภาพรวมและด้านวินัย ส่งผลให้เกิดความแตกต่างในการรับรู้และประเมินผลต่อการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล สอดคล้องกับการศึกษาของ ญาณิศา เยี่ยมสิริวุฒิ (2564, น.82-92) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3 ซึ่งผลการเปรียบเทียบของนักการศึกษาที่กล่าวมาทั้งหมดพบว่า ครูที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของกรดา มลิล (2564) ได้ทำการวิจัยเรื่องการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิเขต 1 พบว่าความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้รับผิดชอบที่มีเพศ อายุ และระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับ จุฑามาศ ศรีพล (2567, น.56-59) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 3 พบว่า ครูที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 3 ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะครูในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในทิศทางเดียวกัน ทั้งนี้การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพศ มีหลักการดำเนินงานที่สอดคล้องตามเป้าประสงค์ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 3 ส่งผลให้ครูทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในทิศทางเดียวกัน

2) ครูที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่ม 8 โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ในด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นผลมาจากแนวทางการพัฒนาศักยภาพบุคลากรในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 ที่มุ่งเน้นการส่งเสริมการเรียนรู้และการพัฒนา

ทักษะอย่างต่อเนื่องให้แก่ครูทุกระดับการศึกษา ส่งผลให้ครูไม่ว่าจะมีระดับการศึกษาต่างกัน ก็มีความเข้าใจต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนไม่แตกต่างกันโดยภาพรวม อย่างไรก็ตามความแตกต่างที่พบในด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล อาจสะท้อนถึงระดับความรู้ความสามารถในการวิเคราะห์ข้อมูลรายบุคคลและการใช้เครื่องมือเชิงลึกที่แตกต่างกัน โดยครูที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าอาจมีทักษะในการสังเกต วิเคราะห์ และเข้าใจนักเรียนแต่ละรายได้ดีกว่า ขณะที่ครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าอาจยังขาดประสบการณ์หรือความเชี่ยวชาญในการดำเนินการในเชิงลึก ส่งผลให้เกิดความแตกต่างในการรับรู้และประเมินผลต่อการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล สอดคล้องกับการศึกษาของ รัชพล เทียงดี (2563, น.50-56) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 และสอดคล้องกับการศึกษาของญาณิศา เยี่ยมสิริวุฒิ (2564, น.82-92) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3 ซึ่งผลการเปรียบเทียบของนักการศึกษาที่กล่าวมาทั้งหมดพบว่า ครูที่มีระดับการศึกษาต่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน

3) ครูที่มีประสบการณ์การทำงานต่างมีความคิดเห็นต่อการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่ม 8 โดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่าง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมีแนวปฏิบัติที่เป็นมาตรฐานและได้รับการยอมรับจากครูทุกกลุ่มประสบการณ์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องในการบริหารงาน แม้ว่าครูที่มีประสบการณ์ต่างกันจะมีมุมมองที่หลากหลาย แต่ผลการประเมินการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนกลับไม่แตกต่างกัน โดยสาเหตุที่ครูทุกกลุ่มประสบการณ์มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันนั้น มาจากการดำเนินงานที่มีมาตรฐานและระบบการบริหารที่ชัดเจน ครูทุกกลุ่มได้รับการอบรมและชี้แจงแนวทางการดำเนินงานอย่างทั่วถึง รวมถึงการมีส่วนร่วมในการจัดทำและติดตามผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง ซึ่งส่งเสริมให้ครูมีความเข้าใจในกระบวนการและสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ตามมาตรฐานเดียวกัน นอกจากนี้ การทำงานร่วมกันของครูทุกกลุ่มยังช่วยสร้างความมั่นใจในการดำเนินงาน และเป็นการสะท้อนถึงความเข้มแข็งของการบริหารที่ไม่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของครูแต่ละคน แต่ขึ้นอยู่กับระบบและแนวทางที่มีความชัดเจนและสอดคล้องในการปฏิบัติ เช่นเดียวกับการศึกษาของกษิณพงษ์ ไชยะชญกุล และ ภาวิดา ธาราศรีสุทธิ (2564) ที่ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของครูที่มีต่อระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนในกลุ่มสหวิทยาเขตเบญจบุรพา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 กรุงเทพมหานคร พบว่าครูที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน ไม่มีความคิดเห็นที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ และสอดคล้องกับการศึกษาของญาณิศา เยี่ยมสิริวุฒิ (2564, น. 82-92) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3 ซึ่งผลการเปรียบเทียบของนักการศึกษาที่กล่าวมาทั้งหมด พบว่า ครูที่มีประสบการณ์การทำงานต่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน

4) ครูที่ปฏิบัติหน้าที่ในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์แต่ละแห่งมีความคิดเห็นต่อการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามเมื่อนำมาพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับ

สมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้มาจากการบริหารงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์แต่ละแห่ง ที่มีบริบทของโรงเรียนที่หลากหลายทั้งในด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ซึ่งส่งผลต่อความต้องการและลักษณะของนักเรียนที่ได้รับการดูแล รวมทั้งข้อจำกัดในด้านทรัพยากร เช่น จำนวนครู ขนาดโรงเรียน และการฝึกอบรมที่แตกต่างกัน ทั้งนี้โรงเรียนที่มีทรัพยากรมากกว่ามักมีความสามารถในการจัดสรรเวลาและทรัพยากรได้ดีกว่า ทำให้การดูแลช่วยเหลือนักเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น ขณะที่โรงเรียนที่มีข้อจำกัดอาจพบความยากลำบากในการให้การดูแลที่ครอบคลุมและมีประสิทธิภาพเท่าเทียมกัน นอกจากนี้ ปัจจัยอื่น ๆ เช่น การสนับสนุนจากผู้บริหาร ความเข้าใจในการบริหารงาน และการมีส่วนร่วมจากชุมชนและผู้ปกครอง ก็มีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางและประสิทธิภาพของระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการพิจารณาบริบทและความพร้อมของแต่ละโรงเรียนในการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน การเข้าใจความแตกต่างและข้อจำกัดเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาระบบที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับความต้องการของนักเรียนในแต่ละบริบท เพื่อให้การดูแลช่วยเหลือสามารถตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนได้อย่างครบถ้วนและมีประสิทธิผลจึงทำให้ความคิดเห็นของครูต่อการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนมีแตกต่างกันในบางด้าน ซึ่งสะท้อนถึงความจำเป็นในการปรับแนวทางการบริหารจัดการให้เหมาะสมกับบริบทของแต่ละโรงเรียน สอดคล้องกับ สุมลรัตน์ เหล่าอยู่คง (2566, น.75-82) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษของศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง กรุงเทพมหานคร พบว่า จำแนกตามสถานที่ปฏิบัติงาน พบว่า ครูที่ปฏิบัติงานในศูนย์การศึกษาพิเศษส่วนกลาง ดินแดง มีความคิดเกี่ยวกับการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ แตกต่างจากครูที่ปฏิบัติงานในหน่วยบริการ โดยรวมและรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการรวบรวมข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8 ตามความคิดเห็นของครู พบว่า 1) ผู้บริหารควรมีมาตรการเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียน โดยใช้ระบบติดตามแบบเรียลไทม์ เพื่อให้ครูสามารถติดตามสถานการณ์ได้ทันที 2) ผู้บริหารผลักดันให้โรงเรียนมีการทำข้อตกลงความร่วมมือ (MOU) กับโรงพยาบาล ศูนย์สุขภาพจิต หรือหน่วยงานเอกชน เพื่อให้การช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ 3) ผู้บริหารควรสนับสนุนให้โรงเรียนสร้างเครือข่ายสนับสนุนช่วยเหลือนักเรียนในระยะยาว โดยร่วมมือกับองค์กรภายนอกที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ เนื่องจากโรงเรียนราชประชานุเคราะห์เป็นโรงเรียนประจำที่เปิดรับนักเรียนด้อยโอกาสให้ได้รับการศึกษา นักเรียนจึงมักเผชิญกับปัญหาหลากหลาย ทั้งปัญหาครอบครัว สภาพแวดล้อมทางสังคม และพฤติกรรมเสี่ยง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้และพัฒนาการในระยะยาว การที่นักเรียนพักอาศัยอยู่ในโรงเรียนตลอดระยะเวลาการศึกษา ส่งผลให้สถานศึกษามีบทบาทสำคัญในการดูแลและให้ความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ การนำระบบติดตามแบบเรียลไทม์มาใช้จะช่วยให้ครูสามารถเฝ้าระวังและประเมินสถานการณ์ได้อย่างทันทั่วถึง ลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นและส่งเสริมการให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสมกับสภาพปัญหาของนักเรียน นอกจากนี้ นักเรียนบางรายจำเป็นต้องได้รับการดูแลจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง เช่น นักจิตวิทยา แพทย์ หรือเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ อย่างไรก็ตาม โรงเรียนอาจมี

ข้อจำกัดด้านบุคลากรและทรัพยากรในการให้บริการดังกล่าว การจัดทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ (MOU) กับโรงพยาบาล ศูนย์สุขภาพจิต หรือหน่วยงานภาคเอกชน จึงเป็นแนวทางที่สามารถส่งเสริมให้การช่วยเหลือนักเรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น อีกทั้ง การเสริมสร้างพัฒนาการของนักเรียน และการเตรียมความพร้อมให้สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมั่นคง จำเป็นต้องมีเครือข่ายสนับสนุนที่ยั่งยืน การสร้างความร่วมมือกับองค์กรภายนอก เช่น หน่วยงานรัฐ มูลนิธิ หรือองค์กรเอกชน จะช่วยให้โรงเรียนสามารถให้การสนับสนุนในระยะยาว ทั้งในด้านทุนการศึกษา การฝึกอบรมทักษะชีวิต และการให้คำปรึกษาเชิงลึก ดังนั้น การดำเนินมาตรการดังกล่าวจึงเป็นแนวทางที่สามารถเสริมสร้างประสิทธิภาพของระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ให้มีความครอบคลุม เป็นระบบ และสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผู้บริหารและครู ควรนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการจัดเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลนักเรียน เพื่อให้ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และควรพัฒนา ระบบฐานข้อมูลดิจิทัล ที่สามารถบันทึก ติดตาม และแจ้งเตือนข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับนักเรียนได้แบบเรียลไทม์ ทำให้สามารถให้ความช่วยเหลือได้อย่างทันท่วงที

1.2 สถานศึกษาควรขยายเครือข่ายการสนับสนุนจากชุมชนและองค์กรภายนอก โดยการสร้างความร่วมมือกับศูนย์สุขภาพจิตในชุมชน หรือการจัดกิจกรรมร่วมกับองค์กรที่สนับสนุนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อให้การดูแลและส่งเสริมการพัฒนานักเรียนมีความยั่งยืนและมีความเชื่อมโยงที่ดีกับชุมชน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

2.2 ควรศึกษาโมเดลการส่งเสริมสุขภาพจิตและการจัดการความเครียดของนักเรียนในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ เพื่อการให้คำปรึกษา การฝึกทักษะ การจัดการอารมณ์ หรือการทำกิจกรรมเพื่อคลายเครียดที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียน

2.3 ควรศึกษาบทบาทความร่วมมือของผู้ปกครอง ชุมชน และหน่วยงานภายนอกที่มีผลต่อความสำเร็จในการพัฒนาและช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษหรือปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ กลุ่มสถานศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

เอกสารอ้างอิง

กรดา มลิตา. (2564). การบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ.

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *แนวทางการจัดการศึกษาในสถานศึกษา*. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2550). *แนวทางการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษาให้คณะกรรมการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษาตามกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษา พ.ศ. 2550*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *แนวทางการดำเนินระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กษิณิพงษ์ ไชยยาณกุล, & ภาวิดา ธาราศรีสุทธิ. (2564). ความคิดเห็นของครูที่มีต่อระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนในกลุ่มสหวิทยาเขตเบญจบุรพา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 กรุงเทพมหานคร. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 6(1), 1–10.
- ขวัญเนตร มูลทองจาด. (2564). การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนวัดอุดมรังสี. *วารสารการศึกษาพิเศษ*, 70–81.
- คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). *รายงานผลการศึกษาความต้องการและแนวทางการพัฒนาการศึกษาของประเทศไทย*. กระทรวงศึกษาธิการ.
- คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). *รายงานสถานการณ์พฤติกรรมเสี่ยงของเด็กและเยาวชนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- จุฑามาศ ศรีพล. (2567). *การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 3 (สารนิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- โหมศรี ศรีรุ่งสุขจินดา. (2557). *การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการดูแลช่วยเหลือนักเรียน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มานิช กุลนาแพง. (2555). *แนวทางการบริหารและพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัชพล เทียงดี. (2563). *การศึกษากาการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- ศิวา ขุนชำนาญ. (2564). *การบริหารจัดการระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลาเขต 1 (สารนิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- สาธิตี สังสอน. (2566). *การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเชียงราย (การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง)*. มหาวิทยาลัยพะเยา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). *ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน: หลักการ แนวคิด*

- และทิศทางการดำเนินงาน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2556). *คู่มือการบริหารโรงเรียนในโครงการพัฒนาการบริหารรูปแบบนิติบุคคล*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). *การพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8. (2564). *ข้อมูลสารสนเทศของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ทั้ง 6 แห่ง*. สงขลา: สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ กลุ่ม 8.
- สุมลรัตน์ เหล่าอยู่คง. (2566). *การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษของศูนย์การศึกษาพิเศษ ส่วนกลาง กรุงเทพมหานคร (การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง)*. มหาวิทยาลัยพะเยา.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607–610.